

REPORTAJE | El acto, seguido por varios medios internacionales, ayudó a proyectar la imagen de la ciudad

Reus echa su primer pulso

Unos 70 luchadores de todo el mundo participan en un torneo internacional de lucha de brazos, una modalidad en la que la rapidez y la técnica son más importantes que la fuerza

POR FRANCESC GRAS

Diez segundos. Éste es el tiempo que Armando García necesitó para ganar el pulso a su contrincante. «Tienes que estar en buena forma física, ser muy rápido y tener mucha técnica», explicaba este asturiano que se apoda con el alias de Mandi. Y es que ayer en Reus tuvo lugar, por primera vez, una competición de ámbito internacional de lucha de brazos. «Se trata de una modalidad que todavía es menor pero que cada vez cuenta con más adeptos», exponía Juan José Miranda, otro de los luchadores y para quien lo ideal sería que fuera reconocido como un deporte más.

No en vano, en países como Estados Unidos o Rusia es una afición que cuenta con legiones de seguidores. Buena muestra de ello es que el acto, celebrado en las instalaciones de la discoteca y sala polivalente Noovo, fue grabado por las cámaras del canal deportivo Eurosport. En esta misma línea, desde Versatility, empresa organizadora del certamen, señalaban que un acto que en distintos países cuenta con legiones de *supporters* se convierte en una plataforma de promoción para la ciudad que lo organiza a tener mucho en cuenta.

Más vale maña que fuerza

Las características del certamen permitieron que ayer en la ciudad se congregaran hasta 75 luchadores de distintas categorías venidos del resto del país pero también de Rumanía, Bulgaria o Sierra Leona. «En mi caso, en Tenerife se montó un club deportivo y se empezó a practicar. Yo entonces era pequeño, pero ya tenía ganas de probar», recordaba Miranda. La competición se desarrolló en la modalidad de torneo. Los

Los combates se celebraron a lo largo de todo el día de ayer en la discoteca y sala polivalente Noovo. FOTO: LLUÍS MILIÁN

combates de pulso se iban alternando en unas mesas dispuestas con almohadillas y barras para que los luchadores se pudieran agarrar, ya que hacían fuerza no sólo con los brazos si no con todo el cuerpo.

Otra de las curiosidades del acto era la categoría femenina. Precisamente, una de las luchadoras apuntaba que una práctica ancestral y que todo el mundo ha probado alguna vez no se puede encasillar como un deporte violento y sólo de hombres. En este caso, la luchadora señalaba que para poder participar en campeonatos, que regula la Asociación Espa-

ñola de Lucha de Brazos, era necesario entrenar mucho los antebrazos, los dedos y las muñecas.

Por otra parte, tanto Miranda como García, amigos pero contrincantes a la vez, reconocían que en la actualidad es imposible poder vivir sólo de su pasión y que si existieran más asociaciones seguro que se terminaría convirtiendo en un deporte con muchos seguidores. Así fueron pasando ronda los luchadores hasta llegar a la final y con el público presente sin perder detalle de un acontecimiento único.

fgsas@diaridetarragona.com

Armando García y Juan José Miranda, dos de los luchadores. FOTO: LLUÍS MILIÁN

Escotar llibres

L'OPINIÓ
MARTA MAGRINYÀ

La diada de Sant Jordi, amb totes les parades repletes de llibres, em va fer pensar en les persones que no hi poden veure. Els cecs no poden gaudir de la diada en el seu format actual a Reus perquè, com a la majoria de poblacions, no hi ha oferta de llibres en *braille* a les parades. Em vaig adreçar a la delegació de l'ONCE a la ciutat i vaig descobrir que ells disposen d'un fons amb un centenar de llibres. A Reus

i comarca hi tenen més de tres-centes persones afiliades que poden accedir a tot el material d'aquesta biblioteca sempre que vulguin. També tenen la facilitat de poder demanar que els portin allò que no troben aquí. Però la lligó més interessant que en vaig extraure és que avui en dia pràcticament ningú ja no llegeix en *braille* perquè les noves tecnologies han substituït aquest sistema. Sembla que, entre els afiliats de la nostra zona, només en queden set o vuit que llegeixin amb els dits habitualment, la majoria d'una edat avançada. Els sintetitzadors de veu i els documents parlats han ocupat el seu lloc, ja

que són molt més pràctics i accessibles, a més d'oferir un ventall infinitament més ampli. Per això, l'organització de cecs ha fet un excel·lent treball creant ella mateixa un extens fons de llibres so-

L'organització de cecs
disposa d'un extens
fons de llibres sonors
i altres eines per a
les persones amb
deficiències visuals

nors i altres eines per a les persones amb deficiències visuals.

Tampoc no queden editorials que imprimeixin en *braille* ni ningú consulta els pocs llibres adaptats que hi ha a les biblioteques de Reus. A la Xavier Amorós, en canvi, els audiollibres tenen cada dia més èxit (no només per als invidents). Entretant, altres serveis quotidians, com els ascensors, estan incorporant aquest llenguatge. La confidencialitat imprescindible en alguns casos, pensem en els caixers automàtics, no resulta gaire necessària en altres.

Un bon exemple del nou escenari, n'ha estat el que fou director de l'ONCE de Reus fins fa pocs mesos. Era invident total i treballava amb un ordinador i un entorn laboral adaptats auditiva-

ment. No resulta gens estrany que qui em va atendre molt amablement quan hi vaig anar (que no era cec) em comentés que acostuma a escoltar llibres mentre corre. Sens dubte, la convivència amb persones amb discapacitat visual ha fet que utilitzis de manera quotidiana les noves formes d'oci i de formació. Aquesta mena del que podríem anomenar «revolució cultural» ens hauria d'engrescar i obrir noves portes al coneixement per a les persones grans, els nens petits o qualssevol individu amb dificultats per a la lectura. Sigui com sigui, és fantàstic que tots disposem de més opcions i facilitats per a gaudir del món de les idees. Tant de bo que ho fem.

Marta Magrinyà és escriptora